

PORUKA SEDMOG ANĐELA

/ BR. 6 / 1. kolovoz 2026 / Periodično izdanje

**Povratak našeg
Gospodina —
Njegova svrha,
Obnova svih stvari**

**“Nego, u dane glasa sedmog anđela, čim će početi
trubiti, otajstvo Božje će se dovršiti kao što je
navijestio slugama svojim, prorocima.” – Otkr. 10:7**

SADRŽAJ

1. Proučavanje Svetog Pisma

Povratak našeg Gospodina — Njegova svrha, Obnova svih stvari

Osobni i predmilenijski drugi dolazak našeg Gospodina, izbor Crkve i slobodna milost, te biblijska nada za cijeli svijet.

2. Odgovori na Biblijska pitanja

Hoće li svi ljudi zaista obožavati i služiti Bogu? Koja je buduća misija vjernih kršćana u Božjem kraljevstvu?

PROUČAVANJE SVETOG PISMA

POVRATAK NAŠEG GOSPODINA — NJEGOVA SVRHA, OBNOVA SVIH STVARI

Osobni i predmilenijski drugi dolazak našeg Gospodina — Njegov odnos prema prvom dolasku — Izbor Crkve i obraćenje svijeta — Izbor (elekcija) i slobodna milost — Zarobljenici nade — Proročko svjedočanstvo o obnovi — Povratak našeg Gospodina je očito nada Crkve i svijeta.

"Kojega [Isusa Krista] on mora poslati, a koji vam je unaprijed naviješten; kojega nebo mora zadržati do vremena obnove svih stvari, o kojima je Bog govorio na usta svih svojih svetih proroka od postanka svijeta." Djela apostolska 3:20,21

Da je naš Gospodin namjeravao da njegovi učenici razumiju da će iz nekog razloga, na neki način i u neko vrijeme ponovno doći, pretpostavljamo da priznaju i vjeruju svi koji su upoznati sa Pismom. Istina, Isus je rekao: "Evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka doba" (Matej 28:20), i svojim duhom te svojom Riječju on je neprestano bio s Crkvom, vodeći,

usmjeravajući, tješeci i podupirući svoje svete, te ih hrabreći usred svih njihovih nevolja. No, iako je Crkva bila blagoslovljena svjesna Gospodinovog znanja o svim njenim putevima te njegove stalne brige i ljubavi, ona ipak čezne za njegovim obećanim osobnim povratkom; jer, kada je rekao: "Ako odem, ponovno ću doći" (Ivan 14:3), on je zasigurno mislio na drugi osobni dolazak.

Neki misle da je mislio na silazak svetog Duha na Pedesetnicu; drugi na uništenje Jeruzalema itd.; ali oni očito previđaju činjenicu da u posljednjoj knjizi [A90] Biblije, napisanoj nekih šezdeset godina nakon Pedesetnice i dvadeset i šest godina nakon uništenja Jeruzalema, onaj koji je bio mrtav, a sada je živ, govori o tom događaju kao o nečemu što je još u budućnosti, govoreći: "Evo, dolazim ubrzo i moja je plaća sa mnom." A nadahnuti Ivan odgovara: "Amen! Dođi, Gospodine Isuse!" Otkrivenje 22:12,20

Priličan broj ljudi smatra da kada se grešnici obrate, to predstavlja dio Kristovog dolaska, i da će on tako nastaviti dolaziti sve dok se cijeli svijet ne obrati. Tada će, kažu oni, u potpunosti doći.

Oni očito zaboravljaju svjedočanstvo Pisama o ovoj temi, koje objavljuje suprotno od njihovih očekivanja: da u vrijeme drugog dolaska našeg Gospodina svijet nipošto neće biti obraćen Bogu; da će "u posljednje dane nastati teška vremena, jer će ljudi biti ljubitelji užitaka više nego ljubitelji Boga" (2. Timoteju 3:1-4); da će "zli ljudi i zavodnici napredovati sa zla na gore, zavodeći i bivajući zavedeni." (Stih 13) Zaboravljaju Učiteljevo posebno upozorenje njegovom malom stadu: "Pazite na sebe da onaj dan ne dođe na vas iznenada, jer će kao zamka doći na sve one [koji ne paze] koji prebivaju na licu cijele zemlje." (Luka 21:34,35) Nadalje, možemo biti sigurni da kada je rečeno: "Sva će plemena zemaljska naricati zbog njega", kada ga vide kako dolazi (Otkrivenje 1:7), ne misli se na obraćenje grešnika. Nariču li svi ljudi zbog obraćenja grešnika? Naprotiv, ako se ovaj redak odnosi, kao što gotovo svi priznaju, na Kristovu prisutnost na zemlji, on uči da neće svi na zemlji voljeti njegovo pojavljivanje, kao što bi to sigurno činili da su svi obraćeni.

Neki očekuju stvarni dolazak i prisutnost Gospodina, ali smještaju vrijeme tog događaja u daleku budućnost, tvrdeći da kroz napore Crkve u njenom sadašnjem stanju svijet mora biti obraćen, i da će tako biti uvedeno Milenijsko doba. Oni tvrde da kada svijet bude obraćen, a Sotona svezan, i kada znanje o Gospodinu ispuni cijelu zemlju, i kada se narodi više ne budu učili ratu, tada će djelo Crkve u njenom sadašnjem stanju biti završeno; i da će, kada ona izvrši taj veliki i teški zadatak, Gospodin doći kako bi zaključio zemaljske poslove, nagradio vjernike i osudio grešnike.

Neki reci, uzeti izvan konteksta, čini se da idu u prilog tom gledištu; ali kada se Božja Riječ i plan sagledaju u cjelini, pokazat će se da svi oni podupiru suprotno gledište, a to je: da Krist dolazi prije obraćenja svijeta, i vlada u svrhu obraćenja svijeta; da se Crkva sada iskušava, i da je nagrada obećana pobjednicima ta da će, nakon što budu proslavljeni, sudjelovati s Gospodinom Isusom u toj vladavini, koja je Bogom određeno sredstvo za blagoslivljanje svijeta i omogućavanje da spoznaju o Gospodinu dođe do svakog stvorenja. Takva su Gospodinova posebna obećanja: "Onome tko pobijedi dat ću da sjedne sa

mnom na mome prijestolju." (Otkrivenje 3:21) "I oživjeli su i kraljevali s Kristom tisuću godina." Otkrivenje 20:4

Postoje dva teksta na koja se uglavnom oslanjaju oni koji tvrde da Gospodin neće doći sve dok ne prođe Milenij, a na koje bismo ovdje željeli skrenuti pozornost. Jedan je: "I ovo evanđelje o Kraljevstvu propovijedat će se po cijelome svijetu za svjedočanstvo svim narodima; i tada će doći kraj." (Matej 24:14) Oni tvrde da se ovo odnosi na obraćenje svijeta prije kraja Evanđeoskog doba. Ali svjedočenje svijetu ne podrazumijeva obraćenje svijeta. Tekst ne govori ništa o tome kako će svjedočanstvo biti primljeno. To je svjedočanstvo već dano. Godine 1861. izvještaji Biblijskih društava pokazali su da je Evanđelje objavljeno na svakom jeziku na zemlji, iako ga nisu primili svi milijuni ljudi na zemlji. Ne, ni polovica od tisuću i šesto milijuna živućih nikada nije čula Isusovo ime. Ipak, uvjet iz ovog teksta je ispunjen: evanđelje se propovijedalo po cijelome svijetu za svjedočanstvo — svakom narodu.

Apostol (Djela apostolska 15:14) nam govori da je glavni cilj evanđelja u sadašnjem dobu "izdvojiti narod" za Kristovo ime — pobjedničku Crkvu, koja će, o njegovom drugom dolasku, biti ujedinjena s njim i primiti njegovo ime. Svjedočenje svijetu tijekom ovog doba je sekundarni cilj.

Drugi tekst glasi: "Sjedi mi zdesna, dok ne položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim." (Psalam 110:1) Čini se da je nejasna, neodređena predodžba o ovom tekstu ta da Krist sjedi na materijalnom prijestolju negdje na nebesima sve dok se za njega ne dovrši djelo pokoravanja svih stvari posredstvom Crkve, i da tek tada on dolazi vladati. To je pogrešno shvaćanje. Božje prijestolje o kojem se ovdje govori nije materijalno, već se odnosi na njegov vrhovni autoritet i vladavinu; a Gospodin Isus je uzvišen do udjela u toj vladavini. Pavao izjavljuje: "Bog ga je [Isusa] preuzvisio i darovao mu ime koje je iznad svakog imena." Dao mu je autoritet iznad svakog drugog, odmah do Očevog. Ako Krist sjedi na materijalnom prijestolju dok njegovi neprijatelji ne postanu podnožje njegovim nogama [svi pokoreni], onda on, naravno, ne može doći dok se sve ne pokori. Ali ako se "zdesna" u ovom tekstu ne odnosi na fiksnu lokaciju i klupu, nego, kao što mi tvrdimo, na moć,

autoritet, vladavinu, iz toga slijedi da dotični tekst nipošto ne bi bio u sukobu s drugim stihom iz Pisma koji uči da on dolazi "sebi podložiti sve" (Filipljanima 3:21), na temelju moći koja mu je dodijeljena. Da ilustriramo: Kažemo da je car Wilhelm na prijestolju Njemačke, a pritom ne mislimo na kraljevsku klupu, i zapravo on na njoj rijetko sjedi. Kada kažemo da je na prijestolju, mislimo na to da on vlada Njemačkom. Desna ruka označava glavno mjesto, položaj iznimnosti ili naklonosti, odmah do glavnog vladara. Tako je princ Bismarck bio uzdignut ili postavljen s desne strane moći od strane njemačkog cara; a Josip je bio s desne strane faraona u egipatskom kraljevstvu — ne doslovno, već prema uobičajenoj stilskoj figuri. Isusove riječi Kajafi slažu se s ovom mišlju: "Odsada ćete vidjeti Sina Čovječjega gdje sjedi zdesna Sile i dolazi na oblacima nebeskim." (Matej 26:64) On će prilikom svog dolaska biti zdesna i ostat će zdesna tijekom Milenijskog doba, i zauvijek.

Daljnje ispitivanje Božjih otkrivenih planova dat će širi pogled na svrhu kako prvog, tako i drugog dolaska; i trebali bismo zapamtiti da su oba događaja međusobno povezana kao dijelovi jednog plana. Specifično djelo prvog dolaska bilo je otkupljenje ljudi; a djelo drugog dolaska je obnova, blagoslov i oslobađanje otkupljenih. Davši svoj život kao otkupninu za sve, naš je Spasitelj uzašao da tu žrtvu prinese Ocu, čime je izvršio pomirenje za ljudsko bezakonje. On se zadržava i dopušta "knezu ovoga svijeta" da nastavi s vladavinom zla, sve do izbora "Zaručnice, Janjetove žene", koja, da bi bila smatrana dostojnom takve časti, mora nadvladati utjecaje sadašnjeg zlog svijeta. Tada će doći vrijeme za početak djela u kojem će se svijetu čovječanstva dati veliki blagoslovi osigurani za njih njegovom žrtvom, te će on izaći kako bi blagoslovio sve obitelji na zemlji.

Istina, obnova i blagoslov mogli su započeti odmah, kada je Otkupitelj platio otkupnu cijenu, i tada bi dolazak Mesije bio samo jedan događaj, pri čemu bi vladavina i blagoslov počeli odmah, kao što su apostoli isprva očekivali. (Djela apostolska 1:6) Ali Bog je "za nas [Kršćansku Crkvu] predvidio nešto bolje" (Hebrejima 11:40); stoga je u našem interesu što je Kristova vladavina odvojena od patnji Glave ovim devetnaestostoljetnim razdobljem.

Ovo razdoblje između prvog i drugog dolaska, između otkupnine za sve i blagoslova za sve, namijenjeno je kušnji i izboru Crkve, koja je tijelo Kristovo; u suprotnom bi postojao samo jedan dolazak, a djelo koje će se izvršiti tijekom razdoblja njegove druge prisutnosti, u Mileniju, uslijedilo bi odmah nakon Isusova uskrsnuća.

Ili, umjesto da kažemo da bi djelo drugog dolaska odmah uslijedilo nakon djela prvog, recimo radije da Jehova nije naumio izabrati „malo stado“, „tijelo Kristovo“, prvi se dolazak ne bi dogodio kada se dogodio, već bi se zbio u vrijeme drugog dolaska, i postojao bi samo taj jedan. Jer Bog je očito odredio dopuštenje zla na šest tisuća godina, kao i to da se čišćenje i obnova (restitucija) svega ostvari tijekom sedme tisuće.

Gledano na taj način, Isusov dolazak kao žrtve i otkupnine za grešnike bio je točno onoliko unaprijed prije vremena blagoslova i obnove koliko je bilo potrebno da se omogući izbor njegova „malog stada“ „sunasljednika“. To će nekima objasniti prividno odgađanje s Božje strane u davanju obećanih blagoslova, koji su osigurani otkupninom. Blagoslovi će doći u pravo vrijeme, kako je prvotno planirano, iako je, radi veličanstvene svrhe, cijena osigurana mnogo ranije nego što bi to ljudi očekivali.

Apostol nas obavještava da je Isus bio odsutan sa zemlje — na nebu — tijekom cijelog tog prijelaznog vremena od svoga uzašašća do početka vremena obnove (restitucije), odnosno Milenijskog doba — „kojega nebo mora zadržati do vremena obnove svih stvari“, itd. (Djela apostolska 3:21) Budući da Pisma tako uče da je svrha drugog dolaska našeg Gospodina obnova svih stvari, te da su u vrijeme njegova pojavljivanja narodi toliko daleko od obraćenja da su gnjevni (Otkrivenje 11:18) i u opoziciji, mora se priznati ili da Crkva neće uspjeti izvršiti svoje poslanje i da će Božji plan u tom pogledu biti osuđen, ili pak, kako mi tvrdimo i kako smo pokazali, da se obraćenje svijeta u sadašnjem dobu nije ni očekivalo od Crkve, nego je njezino poslanje bilo propovijedati Evanđelje po cijelome svijetu za svjedočanstvo, te se pripremiti pod božanskim vodstvom za svoje veliko buduće

djelo. Bog još ni u kom slučaju nije iscrpio svoju moć za obraćenje svijeta. Štoviše, on još nije ni pokušao obratiti svijet.

Nekima se ovo može činiti kao čudna izjava, ali neka takvi razmisle o tome da ako je Bog pokušao takvo djelo, onda je doživio jasan neuspjeh; jer, kao što smo vidjeli, samo je mali dio zemaljskih milijardi ikada na razuman način čuo za jedino ime po kojemu se moramo spasiti. Mi smo samo snažno iznijeli poglede i učenja nekih od vodećih sekti — baptista, prezbiterijanaca i drugih — naime, da Bog izabire ili izdvaja iz svijeta „malo stado“, Crkvu. Oni vjeruju da Bog neće učiniti ništa više osim izabrati ovu Crkvu, dok mi u Pismu nalazimo učenje o daljnjem koraku u božanskom planu — OBNOVI (RESTITUCIJI) za svijet, koja će se ostvariti preko izabrane Crkve, kada bude dovršena i proslavljena. „Malo stado“, pobjednici ovog Evandeoskog doba, samo su tijelo „Sjemeni“ u kojemu ili po kojemu će biti blagoslovljene sve obitelji na zemlji.

Onima koji tvrde da Jehova već šest tisuća godina pokušava obratiti svijet, i da u tome cijelo vrijeme ne uspijeva, mora biti teško uskladiti takve poglede s biblijskim jamstvom da će se svi Božji naumi ostvariti i da se njegova Riječ neće vratiti k njemu prazna, nego će učiniti ono što je htio i obaviti ono zbog čega ju je poslao. (Izaija 55:11) Činjenica da se svijet još nije obratio i da spoznaja o Gospodinu još nije ispunila zemlju dokaz je da ona još nije poslana u tu misiju.

To nas dovodi do dvaju pravaca razmišljanja koji stoljećima dijele kršćane, naime do Izbor (Elekcije) i Slobodne milosti. Da oba ova učenja, unatoč njihovoj prividnoj suprotnosti, imaju potporu u Pismu, nijedan istraživač Biblije neće poreći. Ta bi nas činjenica trebala odmah navesti na pomisao da na neki način oba moraju biti istinita; ali se ona ne mogu uskladiti ni na koji drugi način osim poštivanjem nebeskog zakona, reda i „ispravnim upravljanjem riječju istine“ o ovoj temi. Taj red, kako je prikazan u planu vijekova, ako se poštuje, jasno će nam pokazati da dok je Izbor bio u tijeku tijekom sadašnjeg i prošlih doba, ono što se radi razlikovanja naziva Slobodnom milošću zapravo je Božja milostiva priprema za svijet općenito tijekom Milenijskog doba. Ako se imaju na umu osebujna obilježja epoha i dispencacija opisanih u prethodnom poglavlju, te ako se ispituju i smjeste svi odlomci koji

se odnose na Izbor i Slobodnu milost, vidjet će se da se svi oni koji govore o Izboru odnose na sadašnje i prošle vjekove, dok su oni koji uče o Slobodnoj milosti u potpunosti primjenjivi na sljedeće doba.

Međutim, Izbor, kako ga uči Biblija, nije samovoljna prisila ili fatalizam, kako to obično vjeruju i uče njegovi zagovornici, već odabir prema prikladnosti i prilagodljivosti svrsi koju Bog ima na umu, tijekom razdoblja određenog za tu svrhu.

Učenje o Slobodnoj milosti, koje zastupaju arminijanci, također je mnogo veličanstveniji prikaz Božje obilne naklonosti nego što su to njegovi najgorljiviji zagovornici ikada učili. Božja milost ili naklonost u Kristu uvijek je slobodna (besplatna), u smislu da je nezaslužena; ali od čovjekova pada u grijeh pa do danas, određene su Božje naklonosti bile ograničene na posebne pojedince, narode i klase, dok će u sljedećem dobu cijeli svijet biti pozvan da uzme udjela u naklonostima koje će se tada nuditi, pod uvjetima koji će tada svima biti obznanjeni, i tko god hoće, može doći i besplatno piti s izvora života. (Otkrivenje 22:17)

Gledajući unatrag, primjećujemo odabir ili izbor Abrahama i nekih od njegovih potomaka kao kanala kroz koje je trebalo doći obećano Sjeme, blagoslovitelj svih obitelji na zemlji. (Galaćanima 3:29) Primjećujemo i izbor Izraela između svih naroda, kao onoga u kome je Bog slikovito (tipski) ilustrirao kako treba izvršiti veliko djelo za svijet — njihovo izbavljenje iz Egipta, njihov Kanaan, njihovi savezi, njihovi zakoni, njihove žrtve za grijeh, za brisanje krivnje i za škropljenje naroda, te njihovo svećenstvo za ostvarenje svega toga, što je predstavljalo minijaturni i tipski prikaz stvarnog svećenstva i žrtava za očišćenje ljudskog roda. Bog je, govoreći narodu, rekao: „Samo vas priznah između svih plemena zemaljskih.“ (Amos 3:2) Samo je taj narod bio priznat sve dok Krist nije došao; da, pa i nakon toga, jer je njegovo služenje bilo ograničeno na njih, te nije dopuštao svojim učenicima da idu drugima — govoreći im kad ih je slao: „K poganima ne idite i ni u koji samarijski grad ne ulazite.“ Zašto tako, Gospodine? Zato što, objašnjava on, „poslan sam samo k izgubljenim ovčama doma Izraelova.“ (Matej 10:5,6; 15:24) Cijelo svoje vrijeme posvetio je njima do svoje

smrti, i tu je učinjeno njegovo prvo djelo za svijet, prvi prikaz njegove slobodne i sveobilne milosti, koja će u „pravo vrijeme“ doista biti blagoslov za sve.

Ovaj Božji najveličanstveniji dar nije bio ograničen na narod ili klasu. Nije bio samo za Izrael, već za cijeli svijet; jer je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga čovjeka. (Hebrejima 2:9)

A i sada, u Evanđeoskom dobu, na snazi je određena vrsta izbora. Neki dijelovi svijeta više su favorizirani evanđeljem (koje je besplatno za sve koji ga čuju) od drugih. Pogledajte kartu svijeta i vidjet ćete kako je malen onaj dio koji je prosvijetljen ili blagoslovljen u bilo kojoj zamjetnoj mjeri Kristovim evanđeljem. Usporedite sebe, sa svojim povlasticama i spoznajom, s milijunima koji su danas u poganskoj tami, koji nikada nisu čuli poziv i koji stoga nisu bili pozvani. Kada se pozvana zajednica (pozvani da budu sinovi Božji, baštenici Božji i sunasljednici s Isusom Kristom, našim Gospodinom — koji su učvrstili svoj poziv i izbor) upotpuni, tada će Božji plan za spasenje svijeta tek započeti.

Sjeme neće satrti zmiji glavu sve dok ne bude izabrano, razvijeno i uzvišeno na vlast. „Bog mira satrt će Sotonu pod vašim nogama ubrzo.“ (Rimljanima 16:20; Postanak 3:15) Evanđeosko doba priprema čistu djevicu, vjernu Crkvu, za dolazak Zaručnika. I na kraju doba, kada se ona „pripravi“ (Otkrivenje 19:7), Zaručnik dolazi i oni koji su spremni ulaze s njim na svadbu — drugi Adam i druga Eva postaju jedno, i tada počinje veličanstveno djelo obnove. U sljedećoj dispencijaciji, novom nebu i novoj zemlji, Crkva više neće biti zaručena djevica, već Zaručnica; i tada će „Duh i Nevjesta reći: Dođi! I tko čuje, neka rekne: Dođi! I tko je žedan, neka dođe; i tko god hoće, neka uzme vode života zabadava.“ (Otkrivenje 22:17)

Evanđeosko doba, daleko od toga da zaključuje poslanje Crkve, samo je nužna priprema za veliko buduće djelo. Za ovaj obećani i dolazeći blagoslov cijelo stvorenje zajedno uzdiše i muči se u porođajnim bolima sve do sada, iščekujući očitovanje sinova Božjih. (Rimljanima 8:22,19) I blagoslovljena je činjenica da je slobodna milost u najpunijoj mjeri, ne samo za žive nego i za one koji su umrli, predviđena u planu našeg Oca kao blagoslovljena prilika u dolazećem dobu.

Neki koji donekle mogu uočiti blagoslove koji trebaju uslijediti prilikom drugog dolaska, i koji u određenoj mjeri cijene činjenicu da Gospodin dolazi podijeliti veličanstveni blagoslov kupljen njegovom smrću, ne uspijevaju uočiti ovu posljednju tvrdnju, naime: da oni u svojim grobovima imaju jednako tako udjela u toj slavnoj vladavini Mesije kao i oni koji će u to vrijeme biti manje potpuno pod ropstvom raspadljivosti — smrti. No, jednako sigurno kao što je Isus umro za sve, svi oni moraju imati blagoslove i prilike koje je on kupio svojom dragocjenom krvlju. Stoga bismo trebali očekivati blagoslove u Milenijskom dobu kako za sve one u grobovima, tako i za one koji nisu u njima; a o tome ćemo naći obilje dokaza kada budemo dalje proučavali Gospodinovo svjedočanstvo o toj temi. Upravo zbog Božjeg plana za njihovo oslobađanje oni u grobu nazivaju se „zarobljenicima nade“.

Procjenjuje se da je oko sto četrdeset i tri milijarde ljudskih bića živjelo na zemlji u šest tisuća godina od Adamova stvaranja. Od toga bi se po najširoj razumnoj procjeni moglo reći da je manje od jedne milijarde bilo Božjih svetih. Ova široka procjena ostavlja ogroman zbroj od sto četrdeset i dvije milijarde (142.000.000.000) onih koji su sišli u smrt bez vjere i nade u jedino ime dano pod nebom ili među ljudima po kojemu se moramo spasiti. Doista, velika većina njih nikada nije poznavala niti čula za Isusa i nije mogla vjerovati u onoga o kome nisu čuli.

Što se, pitamo se, dogodilo s tim golemim mnoštvom, o kojem brojke daju posve neodgovarajuću predodžbu? Kakvo je, i kakvo će biti njihovo stanje? Zar Bog nije predvidio ništa za njih, čije je stanje i okolnosti morao unaprijed vidjeti? Ili je od utemeljenja svijeta načinio jadan i nemilosrdan plan za njihovo beznadno, vječno mučenje, kako to tvrde mnoga njegova djeca? Ili im on, u visinama i dubinama, dužinama i širinama svoga plana, tek sprema priliku da svi dođu do spoznaje tog jedinog imena i da, postavši poslušni uvjetima, uživaju u vječnom životu?

Na ova pitanja, koja si postavlja svaki kršćanin koji razmišlja i čezne vidjeti istinit odgovor usklađen s Jehovinim karakterom, dolaze različiti odgovori: Ateizam odgovara — Oni su vječno mrtvi: nema zagrobnog života: nikada više neće živjeti. Calvinizam

odgovara — Oni nisu bili izabrani za spasenje. Bog ih je unaprijed odredio i predodredio da budu izgubljeni — da odu u pakao — i oni su sada tamo, grčeci se u mukama, gdje će zauvijek i ostati, bez nade. Arminijanizam odgovara — Vjerujemo da ih Bog opravdava u mnogim slučajevima zbog neznanja. Oni koji su radili najbolje što su znali sigurno će biti dio „Crkve Prvorodenaca“, čak i ako nikada nisu čuli za Isusa.

S ovim posljednjim gledištem slaže se većina kršćana svih denominacija (unatoč vjerovanjima nekih koja tvrde suprotno), iz osjećaja da bi bilo koje drugo gledište bilo nespojivo s pravednošću s Božje strane. No podupiru li Pisma ovo posljednje gledište? Uče li ona da je neznanje temelj spasenja? Ne; jedini temelj spasenja koji se spominje u Pismu jest vjera u Krista kao našeg Otkupitelja i Gospodina. „Milošću ste spašeni po vjeri.“ (Efežanima 2:8) Opravdanje vjerom temeljno je načelo cijelog kršćanskog sustava. Na pitanje: Što moram učiniti da bih se spasio? apostoli su odgovorili: Vjeruj u Gospodina Isusa Krista. „Nema uistinu pod nebom drugoga imena danog ljudima po kojemu se moramo spasiti“ (Djela apostolska 4:12); i „Tko god prizove ime Gospodnje, spasit će se.“ (Rimljanima 10:13)

Ali Pavao mudro zaključuje da čovjek mora čuti evanđelje prije nego što može povjerovati, govoreći: „Kako dakle da prizovu onoga u koga ne povjerovaše? A kako da povjeruju u onoga o kome nisu čuli?“ (Rimljanima 10:14)

Neki tvrde da Pavao uči da će neznanje spasiti ljude kada kaže da su „pogani, koji nemaju zakona, sami sebi zakonom.“ (Rimljanima 2:14) Iz toga izvode zaključak da je zakon koji im pruža njihova savjest dovoljan da ih opravda. Ali takve osobe krivo razumiju Pavla. Njegov je argument da je cijeli svijet kriv pred Bogom (Rimljanima 3:19); da su pogani, koji nisu imali pisani zakon, bili osuđeni, a ne opravdani, svjetlom savjesti koje je — bilo da ih je opravdavallo ili optuživalo — dokazivalo da su daleko od savršenstva i nedostojni života, baš kao što su i Židovi koji su imali pisani zakon bili njime osuđeni; „Jer po zakonu dolazi spoznaja grijeha.“ (Rimljanima 3:20) Zakon dan Židovu otkrio je njegovu slabost i trebao mu je pokazati da se ne može sam opravdati pred Bogom; jer „od djela Zakona nijedno tijelo neće se

opravdati pred njim [Bogom]“. Pisani zakon osudio je Židove, a pogani su imali dovoljno svjetla savjesti da osudi njih; i tako se svaka usta zatvaraju pred polaganjem prava na život, i cijeli svijet stoji kriv pred Bogom.

Prisjećajući se Jakovljeve izjave (2:10) da tko god drži cijeli Zakon, a spotakne se u samo jednoj točki, kriv je i ne može tražiti nikakav blagoslov obećan Savezom Zakona, shvaćamo da doista „nema pravedna, nema ni jednoga.“ (Rimljanima 3:10) I tako Pisma zatvaraju svaka vrata nade osim jednih, pokazujući da nijedan od osuđenih nije sposoban osigurati vječni život zaslužnim djelima, te da je podjednako beskorisno pozivati se na neznanje kao na temelj spasenja. Neznanje nikome ne može dati pravo na nagradu vjere i poslušnosti.

Mnogi kršćani, ne želeći vjerovati da će toliko milijuna neuke dojenčadi i neznabožaca biti vječno izgubljeno (što su bili poučeni da znači biti poslan u mjesto vječne i beznadne muke), ustraju, unatoč ovim biblijskim izjavama, na tome da Bog neće osuditi neuke. Mi se divimo njihovoj širini srca i njihovom cijenjenju Božje dobrote, ali ih potičemo da ne budu prebrzi u odbacivanju ili zanemarivanju biblijskih izjava. Bog ima blagoslov za sve, na bolji način nego kroz neznanje.

Ali postupaju li oni u skladu sa svojim iskazanim vjerovanjem? Ne: iako tvrde da vjeruju da će se neuki spasiti na temelju svoga neznanja, oni i dalje šalju misionare neznabošcima po cijenu tisuća dragocjenih života i milijuna novaca. Ako bi se svi oni, ili čak polovica njih, spasili kroz neznanje, šaljući im misionare da ih poučavaju o Kristu nanosi im se stvarna šteta; jer tek otprilike jedan od tisuću povjeruje kada im misionari odu. Ako bi ova ideja bila točna, bilo bi mnogo bolje ostaviti ih u neznanju; jer bi se tada spasio mnogo veći udio. Nastavljajući isti niz argumenata, zar ne bismo mogli zaključiti da bi se svi spasili da je Bog sve ljude ostavio u neznanju? Ako je tako, Isusov dolazak i smrt bili su beskorisni, propovijedanje i patnja apostola i svetih bili su uzaludni, a takozvano evanđelje, umjesto da bude radosna vijest, zapravo je vrlo loša vijest. Slanje misionara neznabošcima od strane onih koji vjeruju u kalvinistički ili fatalistički pogled na izbor (elekciju),

da je vječna sudbina svakog pojedinca nepromjenjivo utvrđena prije nego što je on i postojao, još je apsurdnije i nerazumnije.

Ali Biblija, koja je puna misionarskog duha, ne uči da postoji nekoliko puteva spasenja — jedan put kroz vjeru, drugi kroz djela, a treći kroz neznanje. Niti ona uči Bogu sramotnu doktrinu fatalizma. Dok pokazuje da su sva druga vrata nade zatvorena za ljudski rod, ona širom otvara ta jedna, jedina vrata i objavljuje da tko god hoće može ući u život; i pokazuje da će svi oni koji sada ne vide ili ne cijene tu blagoslovljenu povlasticu ulaska, u pravo vrijeme biti dovedeni do pune spoznaje i cijenjenja. Jedini put kojim itko i svi iz osuđenog roda mogu doći k Bogu nisu zaslužna djela, niti neznanje, već vjera u dragocjenu Kristovu krv, koja odnosi grijeh svijeta. (1. Petrova 1:19; Ivan 1:29) To je Evanđelje, radosna vijest o velikoj radosti, "koja će biti za SAV NAROD."

Pretpostavimo da sada sagledamo ove stvari točno onako kako nam Bog o njima govori, i prepustimo njemu samome da opravda svoj karakter. Upitajmo se: Što se dogodilo sa sto četrdeset i dvije milijarde?

Što god se s njima dogodilo, možemo biti sigurni da oni sada nisu u stanju patnje; jer, ne samo da Pisma uče da se puna i potpuna nagrada ne daje Crkvi sve dok Krist ne dođe, kada će nagraditi svakog čovjeka (Matej 16:27), već uče da će tada i nepravedni primiti svoju kaznu. Kakvo god bilo njihovo sadašnje stanje, ono ne može biti njihova konačna plaća; jer Petar kaže: "Zna Gospodin izbaviti pobožne iz iskušenja, a nepravedne sačuvati za dan suda da budu kažnjeni" (2. Petrova 2:9); i on će to učiniti.

Ali pomisao da bi se tolikim našim su-stvorenjima u bilo kojem trenutku sudilo da budu izgubljena zbog nedostatka znanja koje je nužno za spasenje, doista bi bila tužna za sve koji imaju i trunku ljubavi ili sažaljenja. Zatim, tu su i brojni stihovi iz Pisma koje se čini nemogućim uskladiti sa svim tim. Pogledajmo: U svjetlu prošlosti i sadašnjosti kao jedinih prilika, odbacujući svaku nadu kroz obnovu (restituciju) u nadolazećem dobu, kako ćemo razumjeti izjave: "Bog je ljubav" i "Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina, da nijedan koji vjeruje u njega ne propadne"? (1. Ivanova 4:8; Ivan 3:16) Ne bi li se

činilo da bi Bog, da je toliko ljubio svijet, mogao osigurati ne samo to da vjernici budu spašeni, nego i da svi mogu čuti kako bi povjerovali?

Nadalje, kada čitamo: "To bijaše istinsko svjetlo koje rasvjetljuje svakoga čovjeka koji dolazi na svijet" (Ivan 1:9), naše opažanje kaže: Nije tako; nije svaki čovjek bio prosvjetljen; ne možemo vidjeti da je naš Gospodin prosvjetlio više od malog broja zemaljskih milijardi. Čak i u ovom razmjerno prosvjetljenom vremenu, milijuni neznabožaca ne pokazuju nikakav dokaz takvog prosvjetljenja; a nisu ga pokazivali ni stanovnici Sodome, niti mnoštvo drugih u prošlim vjekovima.

Čitamo da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt "za svakoga čovjeka." (Hebrejima 2:9) Ali ako je okusio smrt za sto četrdeset i tri milijarde, a iz nekog razloga ta žrtva postane djelotvorna samo za jednu milijardu, nije li onda otkupljenje razmjerno gledano bilo neuspjeh? I u tom slučaju, nije li apostolova izjava preširoka? Kada opet čitamo: "Evo, donosim vam radosnu vijest o velikoj radosti, koja će biti za SAV NAROD" (Luka 2:10), i gledajući oko sebe vidimo da je to bila radosna vijest samo za "malo stado", a ne za sav narod, bili bismo prisiljeni zapitati se nisu li anđeli preuveličali dobrotu i širinu svoje poruke te precijenili važnost djela koje treba obaviti Mesija kojeg su najavili.

Još jedna izjava glasi: "Jer jedan je Bog, i jedan posrednik između Boga i ljudi, čovjek Krist Isus, koji je dao sebe kao otkupninu za sve." (1. Timoteju 2:5,6) Otkupnina za sve? Zašto onda svi obuhvaćeni time ne bi imali nekakvu korist od Kristove smrti? Zašto svi ne bi došli do spoznaje istine, da bi mogli povjerovati?

Bez ključa, kako mračne, kako nedosljedne izgledaju ove izjave; ali kada pronađemo ključ Božjeg plana, svi ti tekstovi u jedan glas objavljuju: "Bog je ljubav." Taj se ključ nalazi u posljednjem dijelu prethodno citiranog teksta — "Koji je dao sebe kao otkupninu za sve, ZA SVJEDOČANSTVO U PRAVO VRIJEME." Bog za sve ima svoje pravo vrijeme. On je to mogao posvjedočiti ovima tijekom njihovog prošlog života; ali budući da nije, to dokazuje da njihovo pravo vrijeme mora biti u budućnosti. Za one koji će biti od Crkve, Kristove zaručnice, i koji će dijeliti časti kraljevstva, sadašnjost je "pravo vrijeme"

za slušanje; i tko god sada ima uho da čuje, neka čuje i obrati pažnju, i bit će blagoslovljen u skladu s tim. Iako je Isus platio našu otkupninu prije nego što smo se rodili, dugi niz godina nakon toga nije bilo naše "pravo vrijeme" da o njoj čujemo, a tek je cijenjenje te otkupnine donijelo odgovornost; i to samo u onoj mjeri u kojoj smo bili sposobni shvatiti i cijeniti. Isto načelo primjenjuje se na sve: u Božje pravo vrijeme to će biti posvjedočeno svima, i svi će tada imati priliku povjerovati i time biti blagoslovljeni.

Prevladavajuće je mišljenje da smrću prestaje svako vrijeme kušnje; ali nema niti jednog retka u Pismu koji bi tome poučavao; i svi gore navedeni, kao i mnogi drugi reci iz Pisma, bili bi besmisleni, ili čak i gore od toga, kada bi smrt okončala svaku nadu za neuke mase svijeta. Jedan redak iz Pisma koji se citira kako bi se dokazalo ovo općeprihvaćeno stajalište glasi: "Na koje mjesto padne stablo, ondje će i ostati." (Propovjednik 11:3) Ako to ima ikakve veze s čovjekovom budućnošću, ukazuje na to da kakvo god bilo njegovo stanje kada uđe u grob, nikakva se promjena ne događa sve dok ne bude probuđen iz njega. A to je i dosljedno učenje svih tekstova iz Pisma koji se odnose na ovu temu, kao što će biti prikazano u poglavljima koja slijede. Budući da Bog ne namjerava spašavati ljude na temelju neznanja, nego "želi da se svi ljudi spase i dođu do spoznaje istine" (1. Timoteju 2:4); i budući da su mase čovječanstva umrle u neznanju; i budući da "nema ni djela, ni namisli, ni spoznaje, ni mudrosti u grobu" (Propovjednik 9:10); stoga je Bog pripremio buđenje mrtvih, s ciljem spoznaje, vjere i spasenja. Zato njegov plan glasi, da "kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi biti oživljeni, ali svatko u svom redu" — Evanđeoska Crkva, Zaručnica, tijelo Kristovo, prvo; a poslije toga, tijekom Milenijskog doba, svi oni koji će postati njegovi tijekom te tisuće godina njegove prisutnosti (pogrešno prevedeno kao dolazak), što je Gospodinovo pravo vrijeme da ga svi upoznaju, od najmanjeg do najvećeg. 1. Korinćanima 15:22

Kao što je smrt došla po prvom Adamu, tako i život dolazi po Kristu, drugom Adamu. Sve što je čovječanstvo izgubilo zbog toga što je bilo u prvom Adamu, bit će obnovljeno onima koji vjeruju u drugog Adama. Kada budu probuđeni, u prednosti zbog iskustva sa zlom, koje je Adamu nedostajalo, oni koji

sa zahvalnošću prihvate otkupljenje kao Božji dar, moći će nastaviti živjeti vječno pod prvobitnim uvjetom poslušnosti. Pod pravednom vladavinom Kneza Mira zahtijevat će se savršena poslušnost, a bit će dana i savršena sposobnost za poslušnost. To je spasenje koje se nudi svijetu.

Razmotrimo sada još jedan tekst koji se općenito zanemaruje, osim od strane univerzalista; jer, premda mi nismo univerzalisti, mi polažemo pravo na korištenje, vjerovanje i radovanje u svakom svjedočanstvu Božje Riječi. On glasi: "Mi se uzdamo u živoga Boga, koji je Spasitelj svih ljudi, a osobito onih koji vjeruju." (1. Timoteju 4:10) Bog će spasiti sve ljude, ali neće posebno ("do kraja") spasiti nikoga osim onih koji dođu k njemu kroz Krista. Božje proizvoljno spasenje svih ljudi nije takvo da bi se protivilo njihovoj slobodnoj volji, ili njihovoj slobodi izbora, kako bi im dao život protiv njihove volje: "Stavio sam danas pred tebe život i smrt; izaberi život, da bi živio."

Šimun je suprotstavio ova dva spasenja, rekavši: "Moje su oči vidjele tvoje spasenje,... svjetlo na prosvjetljenje naroda i slavu tvoga naroda, Izraela [istinskih Izraelaca]." To je u skladu s apostolovom objavom, da će činjenica da je Isus Krist, Posrednik, dao sebe kao otkupninu za sve, biti svima posvjedočena U PRAVO VRIJEME. To je ono što će doći svim ljudima, bez obzira na njihovu vjeru ili volju. Ova radosna vijest o Spasitelju bit će za sav narod (Luka 2:10,11), ali posebno spasenje od grijeha i smrti doći će samo njegovom narodu (Matej 1:21) — onima koji vjeruju u njega — jer čitamo da Božji gnjev ostaje na onome tko ne vjeruje. Ivan 3:36

Vidimo, dakle, da se opće spasenje, koje će doći svakom pojedincu, sastoji od svjetlosti od istinskog svjetla, i prilike da izabere život; a budući da se velika većina ljudskog roda nalazi u grobu, bit će potrebno izvesti ih iz groba kako bi im se posvjedočila radosna vijest o Spasitelju; također vidimo i to da je posebno spasenje u kojemu vjernici sada uživaju u nadi (Rimljanima 8:24), i čija će stvarnost u Milenijskom dobu biti otkrivena, također, i onima koji će "povjerovati u onaj dan", zapravo potpuno oslobođenje iz ropstva grijeha i raspadljivosti smrti, u slavnu slobodu djece Božje. Ali postizanje svih tih blagoslova ovisit će o svesrdnom pokoravanju zakonima Kristovog Kraljevstva — pri čemu će brzina postizanja

savršenstva ukazivati na stupanj ljubavi prema Kralju i prema njegovom zakonu ljubavi. Ako bilo tko, prosvjetljen Istinom i doveden do spoznaje Božje ljubavi, te obnovljen (bilo stvarno ili tako uračunato) do ljudskog savršenstva, postane "bojažljiv", pa "uzmakne" (Hebrejima 10:38,39), ti će, zajedno s nevjernicima (Otkrivenje 21:8), biti istrijebljeni iz naroda. (Djela apostolska 3:23) To je druga smrt.

Tako vidimo da su svi ovi dosad teški tekstovi objašnjeni izjavom — "za svjedočanstvo u pravo vrijeme." U pravo vrijeme, to će istinsko svjetlo rasvijetliti svakog čovjeka koji je došao na svijet. U pravo vrijeme, bit će to "radosna vijest o velikoj radosti za sav narod." I ni na koji se drugi način ovi reci iz Pisma ne bi mogli upotrijebiti, a da ih se ne izvrće. Pavao iznosi ovu liniju argumenata s naglaskom u Rimljanima 5:18,19. On obrazlaže da, kao što su svi ljudi bili osuđeni na smrt zbog Adamovog prijestupa, tako su i Kristova pravednost i poslušnost sve do smrti postale temeljem za opravdanje; i da, kao što su svi izgubili život u prvom Adamu, tako svi, bez obzira na osobnu krivnju, mogu primiti život prihvaćanjem drugog Adama.

Petar nam govori da o ovoj obnovi govore usta svih svetih proroka. (Djela apostolska 3:19-21) Svi oni tome poučavaju. Ezekijel kaže o dolini suhih kostiju: "Ove kosti su sav dom Izraelov." A Bog kaže Izraelu: "Evo, o moj narode, otvorit ću vaše grobove i učiniti da izađete iz svojih grobova, i dovesti vas u zemlju Izraelovu. I znat ćete da sam ja Gospodin, kada ...stavim svoj duh u vas, i smjestim vas u vašu vlastitu zemlju; tada ćete znati da sam ja, Gospodin, to rekao i učinio, govori Gospodin." Ezekijel 37:11-14

S time se slažu Pavlove riječi (Rimljanima 11:25,26) — "Djelomična sljepoća zadesila je Izrael dok ne uđe punina pogana [izabrana zajednica, Kristova zaručnica]; i tako će se sav Izrael spasiti," ili biti vraćen iz svog odbačenog stanja; jer "Bog nije odbacio svog naroda kojeg je unaprijed poznao." (Stih 2) Bili su odbačeni od njegove naklonosti dok se birala Kristova zaručnica, ali će biti ponovno vraćeni kada se to djelo dovrši. (Stihovi 28-33) Proroci su puni izjava o tome kako će ih Bog ponovno posaditi, i više neće biti iskorijenjeni. "Ovako govori Gospodin, Bog Izraelov,... Upravit ću svoje oči na njih za njihovo dobro, i vratit ću ih opet u ovu zemlju; izgradit ću ih, a

neću ih srušiti, posadit ću ih, a neću ih iskorijeniti. I dat ću im srce da me poznaju, da sam ja Gospodin; i oni će biti moj narod, a ja ću biti njihov Bog, jer će se vratiti k meni svim svojim srcem." (Jeremija 24:5-7; 31:28; Jeremija 32:40-42; 33:6-16) Ovo se ne može odnositi samo na obnove iz prijašnjih ropstava u Babilonu, Siriji itd., jer su od tada već bili iskorijenjeni.

Nadalje, Gospodin kaže: "U one dane neće se više govoriti: Očevi su jeli kiselo grožđe, a djeci trnu zubi, nego će svatko [tko umre] umrijeti za svoje vlastito bezakonje." (Jeremija 31:29,30) Sada to nije slučaj. Svatko sada ne umire za svoj vlastiti grijeh, već za Adamov grijeh — "U Adamu svi umiru." On je pojeo kiselo grožđe grijeha, a naši su ga očevi nastavili jesti, prenoseći tako daljnju bolest i bijedu na svoju djecu, čime su ubrzali kaznu, smrt. Dan u kojem će "svaki čovjek [koji umre] umrijeti za svoj vlastiti grijeh", isključivo, jest Milenijski dan ili dan Obnove (Restitucije).

Iako se mnoga proročanstva i obećanja budućeg blagoslova čine primjenjivima samo na Izrael, mora se zapamtiti da su oni bili tipski (slikoviti) narod, i stoga obećanja dana njima, premda ponekad imaju posebnu primjenu na njih same, općenito imaju i širu primjenu na cijeli svijet čovječanstva koji je taj narod tipizirao. Dok je Izrael kao nacija bio tipičan za cijeli svijet, njegovo je svećenstvo bilo tipično za izabrano "malo stado", glavu i tijelo Kristovo, "Kraljevsko svećenstvo"; a žrtve, čišćenja i pomirenja učinjena za Izrael tipizirala su "bolje žrtve", potpunija čišćenja i stvarno pomirenje "za grijeha cijelog svijeta", kojeg su oni dio.

I ne samo to, nego Bog poimence spominje i druge narode te obećava njihovu obnovu. Kao snažnu ilustraciju spominjemo stanovnike Sodome. Zsigurno, ako nađemo da se obnova stanovnika Sodome jasno uči, možemo biti uvjereni u istinitost ove slavne doktrine o Obnovi za cijelo čovječanstvo, o kojoj govore usta svih svetih proroka. A zašto stanovnici Sodome ne bi imali priliku dosegnuti savršenstvo i vječni život jednako kao i Izrael, ili kao bilo tko od nas? Istina, oni nisu bili pravedni, ali nije bio ni Izrael, niti smo mi koji sada slušamo evanđelje. "Nema pravedna, nema ni jednoga", osim uračunate pravednosti Krista, koji je umro za sve. Riječi našeg

Gospodina govore nam da, iako je Bog izlio vatru s neba i uništio ih sve zbog njihove opakosti, stanovnici Sodome u njegovim očima ipak nisu bili tako veliki grešnici kao Židovi, koji su imali više znanja. (Postanak 19:24; Luka 17:29) Židovima u Kafarnaumu je rekao: "Da su se u Sodomi dogodila silna djela koja su se dogodila u tebi, ona bi ostala sve do današnjega dana." Matej 11:23

Time nas naš Gospodin uči da stanovnici Sodome nisu imali punu priliku; i on im jamči takvu priliku kada dodaje (stih 24): "Ali ja vam kažem da će zemlji sodomskoj biti podnošljivije u dan suda nego tebi." Karakter Sudnjeg dana i njegovo djelo bit će prikazani na stranicama koje slijede. Ovdje samo skrećemo pozornost na činjenicu da će za Kafarnaum to biti podnošljivo vrijeme, a još podnošljivije za Sodomu; jer, premda ni jedni ni drugi još nisu imali puno znanje, niti sve blagoslove određene da dođu preko "Sjemena", ipak je Kafarnaum griješio protiv veće svjetlosti.

A ako se Kafarnaum i sav Izrael trebaju sjetiti i blagosloviti pod "Novim Savezom", zapečaćenim Isusovom krvlju, zašto onda i stanovnici Sodome ne bi bili blagoslovljeni među "svim obiteljima na zemlji"? Oni će to zasigurno biti. I neka se zapamti da, budući da je Bog "izlio vatru s neba i uništio ih sve" mnogo stoljeća prije Isusovih dana, kada se govori o njihovoj obnovi, to podrazumijeva njihovo buđenje, njihov izlazak iz groba.

Istražimo sada proročanstvo iz Ezekijela 16:48-63. Pročitajte ga pažljivo. Bog ovdje govori o Izraelu, i uspoređuje ga s njegovom susjedom Samarijom, a također i sa stanovnicima Sodome, za koje kaže: "Uklonio sam ih kako sam smatrao za dobro." Ni Isus ni prorok ne nude nikakvo objašnjenje naizgledne nejednakosti u Božjem postupanju pri uništavanju Sodome dok dopušta da drugi koji su krivlji od Sodome prođu nekažnjeno. Sve će to postati jasno kada se, u "pravo vrijeme", očituju njegovi veliki naumi. Prorok jednostavno izjavljuje da je Bog "smatrao za dobro" učiniti to, a Isus dodaje da će im biti podnošljivije u dan suda nego drugima koji su krivlji. No pod pretpostavkom da smrt okončava svako vrijeme kušnje, te da nakon toga nitko više ne može imati priliku doći do spoznaje istine i biti joj poslušan, mogli bismo se s pravom zapitati: Zašto je Bog

smatrao za dobro ukloniti te ljude bez da im pruži priliku za spasenje putem znanja o jedinom imenu po kojemu mogu biti spašeni? Odgovor je, zato što to još nije bilo njihovo pravo vrijeme. U "pravo vrijeme" oni će biti probuđeni iz smrti i dovedeni do spoznaje istine, i tako blagoslovljeni zajedno sa svim obiteljima na zemlji, posredstvom obećanog "Sjemena." Oni će tada biti na kušnji za vječni život.

S ovom mišlju, i ni s jednom drugom, možemo razumjeti postupanje Boga ljubavi s onim Amalečanima i drugim narodima za koje je on ne samo dopustio, nego i zapovjedio Izraelu da ih uništi, rekavši: "Idi, pobij Amaleka i potpuno uništi sve što imaju, i ne poštedi ih; nego pobij i muškarca i ženu, dijete i dojenče, vola i ovcu, devu i magarca." (1. Samuelova 15:3) Ovo naizgled bezobzirno uništavanje života čini se nespojivim s karakterom ljubavi koji se pripisuje Bogu, i s Isusovim učenjem "Ljubite svoje neprijatelje" itd., sve dok ne prepoznamo sustavni red Božjeg plana, "pravo vrijeme" za ostvarenje svakog njegovog obilježja, i činjenicu da svaki pripadnik ljudskog roda ima svoje mjesto u njemu.

Sada možemo vidjeti da su ti Amalečani, stanovnici Sodome i drugi postavljeni kao primjeri Božjeg pravednog gnjeva i njegove odlučnosti da konačno i potpuno uništi zlotvore: primjeri koji će poslužiti ne samo drugima, već i njima samima kada dođe njihov dan suda ili kušnje. Ti su ljudi podjednako tako mogli umrijeti na taj način kao i od bolesti ili kuge. Njima je to malo značilo, jer su oni samo učili spoznati zlo, kako bi, kada budu na kušnji, u pravo vrijeme, mogli naučiti pravednost te biti sposobni razlikovati i izabrati dobro i imati život.

No istražimo to proročanstvo i dalje. Nakon uspoređivanja Izraela sa Sodomom i Samarijom te proglašavanja Izraela onim koji nosi najveću krivnju (Ezekijel 16:48-54), Gospodin kaže: "Kada obratim njihovo ropstvo, ropstvo Sodome i njezinih kćeri, i ropstvo Samarije i njezinih kćeri, tada ću i tvoje sužnje vratiti iz ropstva usred njih." Ropstvo na koje se ovdje ukazuje ne može biti ništa drugo doli njihovo ropstvo u smrti; jer su oni koji se spominju tada već bili mrtvi. U smrti svi su sužnji; a Krist dolazi otvoriti vrata groba i osloboditi sužnje. (Izaija 61:1; Zaharija 9:11) U 55. stihu to se naziva "povratkom u njihovo prijašnje stanje" — obnovom (restitucijom).

Neki koji su prilično voljni prihvatiti Božju milost kroz Krista za oprost vlastitih grijeha i slabosti pod većim svjetlom i znanjem, ne mogu zamisliti da se ista naklonost pod Novim Savezom može primijeniti i na druge; iako se čini da priznaju apostolovu izjavu da je Isus Krist, po Božjoj milosti, okusio smrt za svakog čovjeka. Neki od njih sugeriraju da Gospodin, u ovom proročanstvu, zasigurno ironično govori Židovima, aludirajući na to da bi podjednako rado vratio i stanovnike Sodome kao i njih, ali da nema namjeru obnoviti ni jedne ni druge. No pogledajmo kako se sljedeći stihovi slažu s tom idejom. Gospodin kaže: "Ipak, sjetit ću se svoga saveza s tobom u danima tvoje mladosti i uspostaviti ću s tobom vječni savez. Tada ćeš se sjetiti svojih puteva i posramiti se, kada primiš svoje sestre... I uspostaviti ću svoj savez s tobom, i znat ćeš da sam ja Gospodin; da se sjetiš i posramiš, i da više nikada ne otvoriš svoja usta zbog svoje sramote, kada se pomirim s tobom za sve što si učinila, GOVORI GOSPODIN BOG." Kada je obećanje tako potpisano od strane Velikog Jehove, svi koji su stavili svoj pečat da je Bog istinit mogu se s pouzdanjem radovati njegovoj sigurnosti; posebice oni koji shvaćaju da je te blagoslove Novog Saveza Bog potvrdio u Kristu, čija dragocjena krv treba zapečatiti taj savez.

Tome Pavao dodaje svoje svjedočanstvo, govoreći: "I tako će se sav Izrael [živi i mrtvi] spasiti [oporaviti od sljepoće], kao što je pisano: 'Doći će sa Siona Izbavitelj i odvratit će bezbožnost od Jakova. Jer ovo je moj savez s njima, kad uklonim njihove grijeh.' ...Ljubljeni su zbog otaca; jer su darovi milosti i pozivi Božji neopozivi." Rimljanima 11:26-29

Ne trebamo se čuditi što će se Židovi, stanovnici Sodome, Samarijanci i cijelo čovječanstvo posramiti i smesti kada u svoje "pravo vrijeme" Bog pokaže bogatstvo svoje milosti. Da, mnogi od onih koji su sada Božja djeca bit će zbunjeni i zapanjeni kada vide kako je Bog tako ljubio SVIJET, i koliko su njegove misli i planovi bili iznad njihovih vlastitih.

Kršćani općenito vjeruju da su svi Božji blagoslovi isključivo i jedino za izabranu Crkvu, ali sada počinjemo uviđati da je Božji plan širi nego što smo to pretpostavljali, te da je, iako je Crkvi dao "iznimno velika i dragocjena obećanja", on također obilno zbrinuo i svijet koji je toliko ljubio da ga je otkupio.

Židovi su učinili vrlo sličnu pogrešku pretpostavljajući da su sva Božja obećanja dana samo njima i samo za njih; ali kada je došlo "pravo vrijeme" i kada je pogodovano poganima, onaj ostatak Izraela, čija su srca bila dovoljno velika da se raduju tom širem dokazu Božje milosti, podijelio je tu povećanu naklonost, dok su ostali bili zaslijepljeni predrasudama i ljudskom tradicijom. Neka oni iz Crkve koji sada vide svitanje svjetlosti Milenijskog doba, s njegovim milostivim prednostima za cijeli svijet, pripaze da se ne bi našli u suprotnosti s napredujućom svjetlosti, te tako na neko vrijeme bili zaslijepljeni za njegovu slavu i blagoslove.

Koliko li se ovaj veličanstveni Božji plan za izbor nekolicine sada, s ciljem blagoslivljanja mnoštva u budućnosti, razlikuje od iskrivljavanja ovih istina koja predstavljaju dva suprotstavljena stajališta — kalvinizam i arminijanizam. Prvo ujedno niječe biblijsku doktrinu Slobodne milosti i jedno iskrivljuje slavnu doktrinu Izborna (Elekcije); potonje niječe doktrinu Izborna i ne uspijeva shvatiti blagoslovljenu puninu Božje Slobodne milosti.

Kalvinizam kaže: Bog je sveznajući; on je poznavao kraj od samog početka; a kako će se svi njegovi naumi ispuniti, on nikada nije mogao namjeravati spasiti nikoga osim nekolicine, Crkve. Njih je on izabrao i predodredio da budu vječno spašeni; svi ostali jednako su tako predodređeni i izabrani da odu u vječne muke; jer "Bogu su poznata sva njegova djela od postanka svijeta."

Ovaj pogled ima svojih dobrih osobina. On priznaje Božje sveznanje. To bi bio naš ideal velikoga Boga, kad ne bi nedostajale dvije bitne odlike veličine, naime ljubav i pravda, od kojih nijedna nije zastupljena u dovođenju na svijet sto četrdeset i dvije milijarde stvorenja osuđenih na vječno mučenje i prije nego što su se rodili, kojima se pritom ruga uvjerenjima u njegovu ljubav. Budući da je Bog ljubav, i da je pravda temelj njegovog prijestolja, takav ne može biti njegov karakter.

Arminijanizam kaže: Da, Bog je ljubav; i donoseći čovječanstvo na svijet on im nije namjeravao nikakvo zlo — samo dobro. Ali Sotona je uspio iskušati prvi par, i tako je grijeh ušao u svijet, a smrt kroz grijeh. I od tada Bog čini sve što može da bi izbavio čovjeka od

njegovog neprijatelja, pa čak do davanja svog Sina. I premda sada, šest tisuća godina kasnije, evanđelje dopire do samo vrlo malog dijela čovječanstva, mi se ipak nadamo i vjerujemo da će u sljedećih šest tisuća godina, zahvaljujući trudu i darežljivosti crkve, Bog u tolikoj mjeri ispraviti zlo koje je unio Sotona da će svi koji tada budu živjeli barem znati za njegovu ljubav te imati priliku povjerovati i spasiti se.

Dok ovaj pogled predstavlja Boga kao biće puno ljubavi i dobrohotnih namjera za svoja stvorenja, on implicira da njemu nedostaje sposobnosti i predznanja odgovarajućeg za ostvarenje njegovih dobrohotnih namjera: da je on oskudan mudročću i moći. Iz ovog gledišta proizlazi bi da se, dok je Bog bio zaokupljen uređivanjem i planiranjem za dobro svoje novostvorene djece, Sotona ušuljao i jednim majstorskim potezom uznemirio sve Božje planove do te mjere da, čak i iscrpljujući svu svoju moć, Bog mora potrošiti dvanaest tisuća godina da bi ponovno uspostavio pravednost, čak i u onolikoj mjeri da ostatak ljudskog roda koji još bude živio ima priliku izabrati dobro jednako lako kao i zlo. Međutim, onih sto četrdeset i dvije milijarde iz prošlih šest tisuća godina, i još toliko iz sljedećih, prema ovom su gledištu zauvijek izgubljeni, unatoč Božjoj ljubavi prema njima, jer se Sotona umiješao u njegove planove. Tako bi Sotona dobio tisuće za vječne muke na jednoga kojeg Bog spasi za slavu.

Ovakav pogled neizbježno uzdiže ljudske predodžbe o Sotoninoj mudrosti i moći, te umanjuje njihovo cijenjenje tih istih osobina kod Boga, o kojemu psalmist suprotno tome objavljuje: "On reče, i postade; naredi, i stade." Ali ne: Bog nije bio

iznenađen niti zatečen od strane protivnika; niti je Sotona u bilo kojoj mjeri osujetio njegove planove. Bog jest, i uvijek je bio, savršeni gospodar situacije, i na kraju će se vidjeti da je sve zajedno radilo na ostvarenju njegovih nauma.

Premda se učenja o izboru i slobodnoj milosti, onako kako ih uče kalvinizam i arminijanizam, nikada ne bi mogla međusobno uskladiti, niti uskladiti s razumom ili Biblijom, ova su dva veličanstvena biblijska učenja ipak savršeno harmonična i prelijepa kad se sagledaju sa stajališta plana vjekova.

Vidjevši, dakle, da toliko mnogo velikih i veličanstvenih obilježja Božjeg plana za spasenje ljudi od grijeha i smrti leži u budućnosti, i da je drugi dolazak našeg Gospodina Isusa zamišljeni prvi korak u ostvarenju tih dugo obećanih i dugo očekivanih blagoslova, nećemo li još usrdnije čeznuti za vremenom njegovog drugog dolaska nego što je slabije obaviješteni Židov iščekivao i čeznuo za njegovim prvim dolaskom? Vidjevši da vrijeme zla, nepravde i smrti treba biti privedeno kraju vlašću moći koju će on tada izvršavati, te da će pravednost, istina i mir postati univerzalni, tko se ne bi radovao vidjeti njegov dan? A tko od onih koji sada pate s Kristom, nadahnut dragocjenim obećanjem da ćemo "ako s njim patimo, s njim i kraljevati", neće podići glavu i obradovati se na svaki dokaz Učiteljevog približavanja, znajući pri tome da se približava naše oslobođenje i naša proslava s njim? Sigurno će svi koji sukladno osjećaju s njegovim poslanjem blagoslova i s njegovim duhom ljubavi, pozdraviti svaki dokaz njegovog dolaska kao približavanje "velike radosti koja će biti za sav narod."

ODGOVORI NA BIBLIJSKA PITANJA

9 Hoće li SVI ljudi zaista obožavati i služiti Bogu?

Svi oni koji uče i prihvate evanđelje, te priznaju, obožavaju i služe Bogu, dajući Mu univerzalno priznanje i hvalu.

Filipljanima 2:9-11: Zato ga je Bog i preuzvisio i darovao mu ime koje je iznad svakog imena, da se na Isusovo ime prigne svako koljeno onih na nebu, i onih na zemlji, i onih pod zemljom, i da svaki jezik prizna da je Isus Krist Gospodin, na slavu Boga Oca.

Oni pod zemljom uključuju one koji spavaju u grobu, a koji će obožavati Boga kada budu uskrsnuti natrag u život u kraljevstvu.

Otkrivenje 15:4: Tko da te se ne boji, Gospodine, i ne slavi ime tvoje? Jer ti si jedini svet. Jer će doći svi narodi i klanjati se pred tobom...

Daniel 7:14,27: Njemu (Kristu) je predana vlast, čast i kraljevstvo, da mu služe svi narodi, plemena i jezici... Njegovo je kraljevstvo vječno kraljevstvo, i sve će mu vlasti služiti i slušati ga.

Zapazite da piše, njegovo je kraljevstvo vječno kraljevstvo. Ljudi na zemlji nastaviti će služiti Kristu zauvijek.

Izaija 66:23: (ASV)... svako će tijelo doći da se pokloni pred mojim licem, govori Jehova.

Psalam 22:27: Svi krajevi svijeta sjetit će se i obratiti Gospodinu, i sve će se obitelji naroda klanjati pred tobom.

Psalam 13:4: Svi kraljevi zemlje hvalit će te, Gospodine, kad čuju riječi usta tvojih.

Psalmi 72:8, 11, 17: Vladat će od mora do mora, i od Rijeke do krajeva zemlje. Da, svi će kraljevi pasti ničice pred njim; svi će mu narodi služiti. Njegovo će ime ostati zauvijek; ime će mu se nastaviti dok je sunca. I ljudi će biti blagoslovljeni u njemu; svi će ga narodi zvati blagoslovljenim.

Ključne misli

Konačno, svakoj će osobi biti pružena prilika da obožava i služi Bogu.

Univerzalno priznanje i hvala Bogu jasno su prorečeni u Pismu.

Imajući u vidu sudbinu svih ljudi, kakvu će ulogu imati vjerni kršćani u Božjem kraljevstvu? Razumijevanje njihove misije pomaže nam vidjeti kako će se provesti Božji plan.

10 Koja je buduća misija vjernih kršćana?

Vjerni kršćani pripremaju se kako bi pomogli Isusu u rehabilitaciji i vođenju uskrsnulog čovječanstva prema moralnom i duhovnom savršenstvu u Božjem kraljevstvu.

Kao savršeno ljudsko biće, Isus je bio jedini čovjek koji je mogao spasiti i otkupiti čovječanstvo svojom smrću na križu (vidi Odjeljak 15). Međutim, kada čovječanstvo bude podignuto iz mrtvih, ono će i dalje imati grešne sklonosti. Većina nikada neće naučiti drugačije u ovom životu. I tako će djelo Božjeg kraljevstva biti rehabilitacija, kako bi se čovječanstvo dovelo do bezgrešnog i pravednog života, u Božju naklonost. Vjerni kršćani ovog doba pomagat će voditi i poučavati svijet, slično kao što su i sami bili vođeni u svojim vlastitim zemaljskim životima. Petar je opisao svrhu vjere kršćana.

1. Petrova 1:9: (YLT) primajući ishod svoje vjere - spasenje duša.

Zadivljujuća svrha koju je Bog namijenio za današnje vjernike jest spasenje duša - duša ljudskog roda u dolazećem kraljevstvu!

Bit kršćanskog života danas stoga se sastoji u obučavanju za podršku Isusovom budućem djelu dovođenja čovječanstva natrag do moralnog, duhovnog i tjelesnog savršenstva ovdje na zemlji. Božji božanski plan nadilazi sve ljudske tradicije i vjerovanja (kreda) koja ograničavaju Božju ljubav prema čovječanstvu. Ne smijemo učiniti Božju ljubav preuskom lažnim ograničenjima koja nemaju potporu u Bibliji.

Obadija 1:21: Tada će spasitelji doći na goru Sion...

Riječ spasitelji ovdje je u množini. Prorok Obadija proročki ukazuje na Isusa i njegove proslavljene sljedbenike, članove njegovog tijela koji pod njegovim vodstvom rade na spašavanju i obnovi čovječanstva. Spasitelji su na gori Sionu. Otkrivenje 14:1-5 govori nam da su otkupljeni... prvine na gori Sionu. Ove

otkupljene (Efežanima 1:7) prvine (Jakov 1:18) vjerni su Kristovi sljedbenici koji se razvijaju u ovom sadašnjem dobu.

Isusova otkupna žrtva omogućit će cijelom čovječanstvu da uskrsne iz mrtvih. Ali tada će im trebati obuka kako bi naučili pravo značenje pravednog ponašanja. To je način na koji kršćani mogu sudjelovati u pomaganju spašavanja čovječanstva. Apostol Pavao ponavlja svrhu u koju je Bog pozvao vjerne vjernike. Njihov dodijeljeni zadatak bit će pomoći sada mrtvom svijetu da se vrati u život.

1. Korinćanima 15:29: Inače, što će učiniti oni koji se krste za mrtve, ako mrtvi uopće ne ustaju? Zašto se onda krste za mrtve?

Rimljanima 12:1-2 govori nam da se naša srca i umovi moraju moralno i duhovno preobraziti. Naše kršćansko krštenje, koje Bog prihvaća, ukazuje na našu spremnost da se preobrazimo slijedeći Krista. Slijeđenje Kristovih stopa obučava nas u moralnoj i duhovnoj pravednosti sa svrhom pomaganja svijetu čovječanstva, koji je mrtav u (svojim) grijesima (Kološanima 2:13). Zbog toga se, dakle, mi krstimo za mrtve.

Božje obećanje Abrahamu ukazalo je davno da je Božji plan blagosloviti svijet.

Djela apostolska 3:25:... savez koji je Bog sklopio s našim očevima, govoreći Abrahamu: I u tvom će sjemenu biti blagoslovljene sve obitelji na zemlji. Ovo ponavlja apostol Pavao u Galaćanima 3.

Galaćanima 3:29: Ako ste Kristovi, onda ste Abrahamovo sjeme i baštinici po obećanju.

Dakle, Krist Isus i oni koji slijede njegove stope baštinici su prema obećanju.

Obećanje Abrahamu glasilo je: U tvom sjemenu (tj. tvojim potomcima) bit će blagoslovljene sve obitelji na zemlji.

Stoga će Isus i njegova Crkva (vjerni kršćani) uskoro blagosloviti sve obitelji na zemlji - oni su Abrahamovo duhovno sjeme.

Koji će biti njihovi naslovi i odgovornosti?

U njihovom djelu s Isusom na blagoslivljanju svih obitelji na zemlji, vjerni Isusovi sljedbenici vladat će u podređenoj ulozi pod svojim gospodarom Isusom, Kraljem kraljeva i Gospodarom gospodara (Otkrivenje 17:14; 19:16).

2. Timoteju 2:12: Ako ustrajemo, s njim ćemo i kraljevati...

Otkrivenje 1:6: i učinio nas kraljevima i svećenicima Bogu i Ocu svome, Njemu neka je slava i vlast u vijeke vjekova.

Otkrivenje 20:6: Blažen i svet je onaj tko ima udjela u prvom uskrsnuću... oni će biti svećenici Božji i Kristovi i kraljevat će s njim tisuću godina.

1. Korinćanima 6:2: Ne znate li da će sveti suditi svijetu?

1. Korinćanima 6:3: Ne znate li da ćemo suditi anđelima?

Matej 19:28: A Isus im reče (apostolima): Zaista, kažem vam, u vremenu obnove (regeneraciji), kada Sin Čovječji sjedne na prijestolje svoje slave, i vi koji ste me slijedili sjedit ćete na dvanaest prijestolja i suditi dvanaest plemena Izraelovih.

Daniel 7:27: (NIV) Tada će kraljevstvo, vlast i veličanstvo kraljevstava pod svim nebesima biti predani svetima, narodu Svevišnjega. Njegovo će kraljevstvo biti vječno kraljevstvo, i svi će mu vladari služiti i slušati ga.

U posljednjem odlomku prorok Daniel kaže da će "kraljevstva" biti dana svetima. Koja su to kraljevstva? Kraljevstva pod svim nebesima, uključujući njihov narod koji je uskrsnuo iz mrtvih. Koliko dugo? Njegovo će kraljevstvo biti vječno kraljevstvo. U ulogama podređenim Isusu, oni će biti suci, svećenici i kraljevi nad čovječanstvom u Božjem budućem kraljevstvu na zemlji.

Ukratko, evo što smo naučili iz biblijskih dokaza iznesenih u ovom odjeljku:

Što - treba se dogoditi spasilačka misija kako bi se čovječanstvo vratilo iz mrtvih.

Tko - Isus glava i njegovi sljedbenici (članovi njegovog tijela, njegovi sveti) radit će zajedno.

Zašto - iako uskrsnulo, čovječanstvo će se vratiti ne znajući kako živjeti pravedno. Trebat će im edukacija kako bi naučili kako to učiniti.

Kako - Isusu, kao vrhovnom Sucu, Svećeniku i Kralju, njegov je Otac dao moć da su sudi, vodi i pravedno vlada čovječanstvom i anđelima. U podređenoj ulozi sudaca, svećenika i kraljeva, članovi Isusovog tijela podržavat će njegovo djelo rehabilitacije čovječanstva natrag do moralnog, duhovnog i tjelesnog savršenstva u budućem rajskom kraljevstvu na zemlji.

Ključne misli

Vjerni kršćani pomagat će Isusu u rehabilitaciji uskrsnulog čovječanstva prema moralnom i duhovnom savršenstvu, služeći kao mentori i vođe u Božjem kraljevstvu.

Njihovo će djelo pomoći vratiti čovječanstvo u stanje sklada s Bogom, ispunjavajući time svrhu budućeg kraljevstva.

Vidjevši buduću misiju vjernih kršćana, sada se moramo zapitati: Kada počinje to veliko djelo blagoslivljanja svijeta? Kako bismo razumjeli buduću ulogu Tijela Kristova, moramo pogledati vremenski slijed uskrsnuća i 1000-godišnjeg razdoblja edukacije i obnove.

OTKRIJTE BOŽANSKI PLAN ZA SVOJ ŽIVOT

Udruženi Istraživači Biblije

Kneza Branimira 18, 44010 Sisak

098-199-4362

www.istrzivaciBiblijeuHrvatskoj.com